

Пуних 26 година навршило се од како је, готово два месеца по завршетку хрватске акције "Олуја", у селу Вариводе код Книна убијено девет мештана српске националности, за шта нико није кажњен иако су четворица бивших хрватских војника у истрази признала да су починили ово дело, саопштено је из Документационо-информационог центра "Веритас".

У Вариводама су 28. августа 1995. године убијени Мирко Покрајац (84), Марија (69), Милка (67), Марко (82), Јован (75), Радивој (69), Шпиро (55) и Јован Берић (56), као и Душан Дукић (59).

Из „Веритаса“ истичу да је око или истог дана убијен и десети мештанин Вариводе Угљеша Илијашевић (54), чије тијело је касније пронађено у једној цистерни за воду, а чијег имена нема на споменику жртвама из тог села.

Просечна старост жртава била је 67 година, слично као и жртава у оближњем селу

Гошић, где је месец дана раније, 27. августа 1995. године, убијено седам мештана такође српске националности и просечне старости 70 година.

У Гошићу су убијени Марија (81), Косовка (77), Милка (75) и Гроздана Борак (75), као и Саво (70), Васиљ (68) и Душан Борак (56).

Сви убијени у оба села били су цивили и у њиховим селима, ни у време рата ни у време убистава, није било никаквих ратних активности и сви су убијени ватреним оружјем из непосредне близине у кући, дворишту или на кућном прагу, подсећају.

„Остали су зато што нису хтели напустити своја огњишта и што су поверовали Туђмановим позивима да свима који нису „окрвавили руке“ гарантује имовинску и личну безбедност“, истичу из „Веритаса“.

Хрватска полиција је, у намери да прикрије злочине, тела тајно покопала на книнском гробљу под ознаком „непознат“ иако су знали њихов идентитет, подсећају.

Хашки истражиоци ексхумирали су тела у пролеће 2001. године, када су ексхумирани остаци укупно 301 жртве из времена „Олује“ и „пост-олује“.

Породице су их идентификовале 2002. године, а сахрањени су у родним селима, где су им општина Кистање и Српско народно вијеће подигли споменике, који су већ више пута скрнављени.

Под притиском међународне заједнице и организација за заштиту људских права, Жупанијско државно тужилаштво у Задру је већ 1996. године подигло оптужницу против шесторице бивших хрватских војника – Николе Рашића, Ивана Јаковљевића, Пере Перковића, Ивице Петрића, Златка Ладовића и Недилка Мијића.

Они су оптужени, међутим, за кривично дело „убиство из користољубља“.

Иако су четворица оптужених у истрази признали почињење дела, Жупанијски суд у Задру их је исте године ослободио оптужбе због недостатка доказа.

Случај је на поновно суђење вратио Врховни суд Хрватске пред суд у Шибенику, где је у фебруару 2002. године заступник оптужбе одустао од оптужнице против свих оптужених уз образложење да су дошли до сазнања ко би могао да буде починилац убистава у Вариводама и Гошићу, због чега ће бити спроведена нова истрага.

Иако је хрватски премијер Андреј Пленковић прошле године на помену убијеним Вариводичанима изјавио да се злочини над српским цивилима „нису смели догодити, немају оправдања и заслужују сваку осуду и процесуирање одговорних“, ни 26 година од злочина нема ни оптужених ни осуђених за убиства цивила у Вариводама и Гошићу.

Из „Веритаса“ подсећају да је исти случај и за многа друга убиства српских цивила у „пост-олујним“ временима у суседним селима.

У Вариводама је, према попису становништва из 1991. године, живело 477 житеља, од којих 472 Срба, двоје Југословена, један Хрват и двоје „осталих“, а у Гошићу 107 житеља, од којих 106 Срба и један „остали“.

Према попису становништва из 2011. године, у Вариводама је живело 129 житеља, а у Гошићу 46, док нема података о националној припадности.

У септембру ове године, према подацима са терена, стално или повремено у Вариводама живи шездесетак, а у Гошићу 17 Срба, наводи „Веритас“.

(Срна)